Written by சந்திரவதனா
Monday, 24 July 2017 08:58 - Last Updated Monday, 24 July 2017 09:06

இன்னும் வண்ணாத்தி வரவில்லை. வெயில் கொளுத்தும் அந்த வேளையிலும் எனக்குக் குளிர்ந்தது. நாரியைப் பிய்ப்பது போலவும், அடி வயிற்றில் அழுத்துவது போலவும் அவஸ்தையாக இருந்தது. கால்கள் இழுத்து இழுத்து வலித்தன. தொண்டை வரண்டிருந்தது. மதிய இடைவேளைக்கு பள்ளிக்கூடத்தால் வந்து 3மணி நேரமாகி விட்டது.

காலையே எனக்குள் வித்தியாசமான அவஸ்தைகள். ஏதோ பயமாகத்தான் இருந்தது. ஆனாலும் யாரிடமும் எதுவும் சொல்லவில்லை. பாடசாலைக்குப் போன பின் கூடுதலான அவஸ்தை. சின்ன இடைவேளைக்கு... எனக்கும் வந்து விட்டது.

முதன் முதலாக ஐந்தாம் வகுப்பில் ஜெயலட்சுமி. பின்னர் மனோகரி. ஆறாம் வகுப்பில் ஒருத்தரும் இல்லை. அல்லது வெளியில் சொல்லவில்லை. ஏழாம் வகுப்பில் சிவமணியில் தொடங்கிப் பலர். இப்போதெல்லாம் எமது வகுப்பில் யாராவது பாடசாலைக்கு வராமல் விட்டாலே „டும்´ போட்டுட்டாளோ..!“ என்பதான ஊகங்கள்.

எனக்கு எனது வலியை விட, யாராவது அறிந்து விடுவார்களோ என்ற வெட்கத்துடனான அச்சம். அழுகையாக வந்தது. குறைந்தது 14நாட்களுக்கு பாடசாலைக்குச் சமூகமளிக்க முடியாது.

எல்லாம் போக சிறிய இடைவேளையின் பின் இன்னும் இரண்டு பாடம் முடியத்தான் பெரிய(மதிய) இடைவேளை. அதுவரை யார் கண்ணிலும் எந்த அசுமாத்தமும் தெரியாமல் என்னை நான் காப்பாற்றியாக வேண்டும்.

பெரிய இடைவேளைக்கான மணி அடித்த போது எழுந்து பார்த்தேன். எப்படித்தான் சட்டையை கூடைபோல பரத்தி விரித்திருந்த போதும் சில துளிகள். சூட்கேசால் மறைத்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு விரைந்தேன். களைப்பாக இருந்தது. அம்மாவிடம் நேரே போய்ச் சொன்னேன். அங்குதான் வினையே ஆரம்பித்தது.

அம்மா சும்மா இருந்திருக்கலாம். அம்மம்மா, பக்கத்து வீட்டுப் பாட்டி, மாமி, மச்சாள் என்று எல்லோருக்கும் பறை தட்டி விட்டா. சொல்லாவிட்டால் குறை. சொல்லித்தான் ஆக வேண்டுமென்பது அம்மாவின் நிலை. ஊர்க்கிழவிகள் எல்லோரும் என் வீட்டில் கூடி விட்டார்கள். இனி அம்மாவின் கையில் ஒன்றுமில்லை. அவர்கள் சொற்படிதான் எனது ஒவ்வொரு அசைவும்.

குளித்து உடுப்பை மாற்றி எனது படுக்கையில் என்னைப் படுக்க விட்டால் எனக்குப்

Written by சந ்திரவதனா
Monday, 24 July 2017 08:58 - Last Updated Monday, 24 July 2017 09:06

பரோதும ். அத ்தனை அசதி எனக ்கு. வண ்ணாத ்தி வந ்து சலேை தந ்துதான ் நான ் மாற ்ற வணே ்டுமாம ். அதுவரை மிடறு தண ்ணீ ருக ்கும ் எனக ்கு அனுமதியில ்லை. வண ்ணாத ்தியிடம ் இரண ்டு பகுதியாக ஆட ்கள ் வற ்றிலை, பாக ்கரோடு பரோய ் விட ்டார ்கள ். அவளகை ் கண ்டு பிடிக ்கவில ்லயைனெ ்றும ், இன ்னுமொருதரம ் கடற ்கரயைப ் பக ்கம ் பரோய ்ப ் பார ்த ்து வருவதாகவும ் ஒரு பகுதி வந ்து சொல ்லிப ் பனோது. கடற ்கரயைில ் அவள ் ஊர ்த ் துணிகளை உலர ்த ்திக ் கொண ்டிருக ்கலாம ் என ்ற ஊகத ்தை கிழவிகள ்தான ் சொன ்னார ்கள ்.

கிழவிகள ் அநாயசமாக இருந ்து வற ்றிலை பாக ்கரோடு ஊர ்க ்கதகைளயைும ் மனெ ்று கொண ்டிருந ்தார ்கள ். இடகை ்கிடை கல ்யாணமே ஆகாமல ் முதிர ்கன ்னியாக இருக ்கும ் சரஸ ்வதியயைும ், சண ்முகத ்தாரோடு ஓடிப ்பனோ சாம ்பவியயைும ் என ்று கடித ்துக ் குதறினார ்கள ். எனக ்கு நாரி வலித ்தது. „அம ்மா..!“ என ்று க□ப ்பிட ்டுப ் பார ்த ்தனே ். என ் குரல ் ஈனஸ ்வரமாய ் ஒலிப ்பது பரோலிருந ்தது.

அம ்மாவின ் முகத ்தில ் களபை ்பரோடு வதேனை ரகேகைளும ் தரிெந ்தன. என ்னபை ் பார ்க ்க அவளுக ்குப ் பாவமாக இருந ்திருக ்க வணேும ். யாருக ்கும ் தரிெயாமல ் கொஞ ்சம ் கோப ்பி பரோட ்டுக ் கொண ்டு வந ்து "சத ்தம ் காட ்டாமல ் மளமளவனெ ்டு குடி" என ்றா. பால ் விடாத கோப ்பிதான ். என ்றாலும ் எனக ்குத ் தவேமிர ்தத ்தகை ் கண ்டது பனோ ்ற மகிழ ்ச ்சி.

சுடச ்சுடக ் குடித ்து விட ்டனே ். கொஞ ்சம ் குரல ் வந ்தது. "அம ்மா.. எப ்ப எல ்லாம ் முடியும ் நான ் படுக ்கப ் பரோறன ்." என ்று கஞெ ்சினனே ். அம ்மா "கொஞ ்சம ் பொறு பிள ்ளை" என ்று சொல ்லி விட ்டு சமயைலறகை ்குள ் நுழைந ்து விட ்டா.

எனக ்குச ் சமயைல ், வண ்ணாத ்திக ்குக ் கொடுத ்து விட சலேை - சாமான ்கள ், வந ்தவர ்களகை ் கவனிப ்பது என ்று அம ்மா பரபரத ்துக ் கொண ்டிருந ்தா. வந ்த கிழவிகளில ் சிலர ் தநேீ ரயைே வணே ்டாமனெ ்று விட ்டு வற ்றிலை பாக ்கரோடு மட ்டும ் நின ்றார ்கள ். அம ்மம ்மா என ்னிலிருந ்து பத ்து மீ ற ்றர ் தள ்ளியே நின ்றா. நான ் துடக ்காம ்.

ஒருவாறு வண ்ணாத ்தி வந ்து சரே மாலயைாகி விட ்டது. கிணற ்றடியில ் சருகுகளும ், சுள ்ளிகளும ் அடுக ்கி அதற ்கு மலே ் என ்னை இருந ்தி... உள ்ளாடகைளகை ் களயைச ் சொன ்னார ்கள ். எனக ்கு முதற ் தண ்ணி வார ்க ்கப ் பரோகிறார ்களாம ்.

நிமிர ்ந ்து பார ்த ்தனே ். எல ்லாக ் கண ்களுமே என ் மலே ் மொய ்த ்துக ் கொண ்டிருந ்தன.

(1972)

- □□□□□□□□□□